

„Stojí tam ‚Nerušit‘, Vaše Milosti.“

„Děkuji, Hustone. Obědvat budu v jednu.“

Skrz zavřené dveře pracovny dál pronikal tlumený hovor. Teta věděla, že dopoledne bývá zpravidla zaneprázdněná, takže neměla komu co vyčítat, leda sobě, že se rozhodla navštívit ho po ránu. Michael nadzvedl hromádku natolik, aby mohl mezi dolní minci a dřevěný kotouč pod ní vložit konec měděného drátu.

Dveře se otevřely. „Zničíš si zrak, když pořád koukáš na takové malé věci,“ konstatovala teta Mary, vplula do místnosti a dveře za sebou nechala otevřené.

„Svět se skládá z malých věcí,“ odvětil, završil hromádku posledním kouskem zinku, dalším měděným drátem a horním dřevěným kotoučem. „Ještě menších, než si většina lidí uvědomuje.“

„To zní působivě, Michaeli, ale vypadá to, jako bys tam jen tak seděl a počítal peníze.“

„Tohle,“ napřímil se, aby pohlédl na tetu a všiml si, že na šálek čaje se synovcem je oblečená dost přepychově, „je Voltův sloup. Baterie, jestli chceš použít definici Benjaminu Franklina.“

„A co tedy Voltův sloup umí?“

„Vyrábí elektřinu.“

„Hmm. Mnohem praktičtější než připevnit klíč k draku a pouštět ho v bouři, soudím. Blázniví Američani.“ Stáhla si jednu rukavičku a pleskla jí do druhé dlaně. „Vrátím se do Londýna nejdřív až v půlce června. Hustonovi jsem předala pokyny ohledně Lancelota, jelikož si nemyslím, že bys poslouchal cokoli, co říkám, ale proboha, vezmi ho aspoň jednou za čas na procházku.“

„Nebudu brát svého majordoma na procházku,“ zamračil se Michael. „Umí se sakra dobře procházet sám. A pozor na tu baňku. Naplnit ji vodíkem mi trvalo hodinu.“

„Pro spásu nebes, Michaeli. Ne tvého majordoma. Lancelota. Mého pudla.“

Protože zřejmě neposlouchala, Michael vstal, aby přesunul baňku, postavenou dnem vzhůru na podšálku naplněném vodou, na druhý konec velkého pracovního stolu. Vodík sice nebylo těžké nashromáždit, ale rozhodně to nebyl rychlý proces. „Co je s Lancelotem?“

„Ber ho na procházku. Každý den, pokud možno.“

„Ber si ho na procházku ty. Je to tvůj pes.“

„Já tu nebudu. Neposlouchal jsi nic, co ti povídám už celý měsíc?“ Vzdechla, přitáhla si ke stolu stoličku a usedla naproti němu, přičemž se jí stále dařilo působit při každém pohybu jako dáma. „Jedu navštívit Violet, lady Penderghastovou. Nemohu vzít Lancelota s sebou, protože její manžel Gerald je alergický na psy.“

„Byl jsem zaneprázdněný, teto,“ prohlásil. „Nejsem senilní. Odjíždíš do Cornwallu a necháváš Lancelota v mé péči. Ale už dnes? Myslel jsem, že odjíždíš až v polovině května.“

„Rozmyslela jsem si to. Právo každé ženy.“

Michael se na ni krátce zazubil. „To vsutku. Pozdravuj ode mě tedy lorda a lady Penderghastovy.“ Naklonil se přes stůl a políbil ji na bledé líčko. „A ano, já nebo někdo jiný každý den vyvenčíme Lancelota. A postarám se, aby mu paní Fellowsová pekla ovesné sušenky a každý den uvařila k snídani vajíčko.“

Teta Mary ho objala, až málem převrhla stůl. „Ty *opravdu* posloucháš, Michaeli.“

„Občas.“ Natáhl krk, aby přes ni viděl, a posunul Voltův sloup do bezpečnější pozice. „A teď prosím odejdi. *Opravdu* pracuji.“

Mary Harrisová mlaskla jazykem a pustila ho. „Ráda bych, abys to formuloval jinak. ‚Práce‘ je *très gauche*,